

ВАРТОВА БАШТА

Вісник присутності Христа

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
 „Не годись поради, та ще ніч“ Іса. 21.

Watch Tower October Edition
 Vol. IV March 1st, 1927 No. 3
 РОК БОЖОГО 6055 МАРЕЦЬ, 1, 1927

З М І С Т:

Господня Вечера—Свято Визволення	37
Дожили життя Християнина	44
Нахліди острих наловів	45
Рух і Ноєва	48
Вечір молитви і слова до розважування	49
Близькі коєго гонять за правду (Листи)	50

„Став же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мов жалобу.“ — Амануїл 2:1.

WORLD

На землі переполю народів у засолоті, як зареве море та філ. І омерзівють людю від страху та дожидки того, що прийде та вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні захитаються. . . . Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. Випросяйтесь і піднімайте голови ваші, радуйтеся бо наближилось шлюхолення ваше. — Мат. 24:23; Мавс. 13:28; Лука 21:28.

СЕЙ ЖУРНАЛ служить головно на се, щоби познати повелення св. Письма та поучення в нього; ширити науку Ісуса Христа та вважати дітя Божими при студіюванні Біблії. Він показує, коли Товариство має свої з'їзди і подає дорогу владі.

Журнал бережить сеї єдиної і правдивої відстави наші Христини, котру загально всі відкинули, а саме **ВЕРНУТИ** (відкинувши) даролюбиву кров (смерть) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на жертву за всіх.“ (1. Петра 1:19; 1. до Тимофея 2:6) Будучи на сім фундаменті: золоте, срібне дороге каміня-жемчуга слова Божого (1. до Кор. 3:11-25; 2 Петра 1:5-11), „длавно нікого слово журналу, а показати, всім яка є свідальність твоя, котра була укрита в Богі . . . , щоби тепер об'явилась через Вернуванню владі провидіть Божо.“ — „котра в наших родах (місах) не була об'явлена людськими силами, так як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є поваленою від вітчих партій, сект, чи вироєновдань, яких матеріали собі взяв; а старяться може слово відкрити у всім під Бою волю в Христі, як учить слово св. Письма. Дякого можемо сміло говорити і розбирати: щоби слово, яке головно Ісус, відкрито до того, як моя Бог уділим свої мудрости розумити Його слово. Наше становище не є догматичне, але воно; бо що знаємо се твердимо, наючи сильну віру в Бога обітницю, які є певні. Ми як ті слуги, що виконують Його службу; дякого рішимо наше, що має бути поміщене в сім журналі, а що ні, залежить від нього, як ми розуміємо Його волю, волю Його слова, аби скріпалити людей у дощі Божій і в злину. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, щоби досліджували кожне написане тут слово про волючю повелюваного слова Божого, і тому для дякого профорени наводимо звичайно главу і стил святих пророків і апостолів.

СОНЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ:

ЩО КРИЄВА — се храм живого Бога,“ се особливо „для рід його;“ та будова його відбувається через цілий євангельський вік, — від часу, як Ісус Христос став Відкупителем світа і угодним каменем своєю храму. Через сей храм, як тільки він буде докінчений, Бог відродить загословення на „всіх людях“ і тоді вони будуть мати приступ до нього. — 1. до Кор. 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 21; 1. до Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Хто в тім часі творить в **ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ** і посвятається йому, свого буде він обтіснати, допасовувати і впадувати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих „двох камінів“ з „доброних доріжок“, тоді великий Учитель-Містер введе їх разом при першій воскресінню. Тоді се Церква наповниться Його славом і станеться місцем стрічі між Богом і людьми через цілий тисяч літ. — Одержанне 15:5-8.

Відставмо наші для Церкви, як і світа, а, що „Ісус Христос з ласки Божої повин смерті за всіх,“ стався „живим камінем“ і, що він буде правдивим світлом, що просвіщає кожного чоловіка, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жуків 2:9; Іоан 1:9; 2. до Тимофея 2:5, 6.

Надіє Церкви є, що вона буде такою, яким є Н Господь, буде бачити Його таким, яким він є,“ буде „учасником Божої слави“ і буде мати участь в Його славі, як Його співчасників“ — 1. Іоанн 3:2; Іоан 17:24; до Римлян 8:17; 2 Петра 1:4.

В творішній часі Церкви, святи, має усовершити себе до служби в будущности, має розвинути в собі всяку ласку: бути Божими свідками перед світом і приготувати себе на церві і свідчення в будущих віках. До Ефеє. 4:12; Мат. 24:14; Ол. 1:6.

Надіє світа лежить в благословеннях, в котрих довідаються і отримать свої люди через Царство Христа. Всі, що схотять бути послужити законом і їх виконати, отримать з руц свого Відкупителя, прославленої Церкви все те, що Адам утратив; а у смерті в Царі і неоправдані будуть **ЗНЕЩЕНІ**. — Діяння Апостолів 3:19-25; Ісаїя 35.

— W. W. BASHA —

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Middle Eastern Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

РЕДАКЦІОННИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором
комітету в склад котрого входять: J. E. Rutherford,
N. E. Van Amburgh, J. Hemery, W. H. Barber, E. J. Coward.
Божий артекул уміщений в англійським журналі, читач і удо-
брова найменьше тисяч братів. Журнал виходить на кількох мовах

Перезплата на Варту Башу на рік вносить в Сполучених
Державках \$1.00; для Канади \$1.50; для Галіччини 5 zł.; для
Чехо-Сло-ваччини 30 кор.; для Бельгії 100 деніт; для Франції
20 франків; для Бразилії 10 міларедіт; для Аргентини 2 пеза.
Грошові перекази адресувати тільки так:

Watch Tower, (Сіт. Діп'т.) 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

Перезплату в Сполучених Державках Америки можна послати
квитом-ордером або через Експрес почтовий або банківськ пере-
казом. З Канади і прочих країн треба послати переказу
Шварцбург почтовий переказом.

Звага для переказувачів! В нас є така ж записка, що не воста-
димо спеціального повідомлення, що стружимо належність, ані
не повідомляти, що перекази сплинались, с тільки зазначити
се наші адреси.

Що відомо, що не можуть надати за наш журнал, а хочуть,
може читати, писати до добро, а се попросити.

Повідомляємо, що в **Гамільтоні Онтаріо—Канада** — відбується
тридцять зазначив конвенція в днях 25, 26, 27 Квітня 1927.

Що інформації писати:

P. Korystynski, 239 Brant St., Hamilton, Ont., Canada.

ДОРОГА БРАТА Е. ЗАРИЦЬКОГО

Minneapolis, Minn. April	5	Philadelphia, Pa.	6
Conrad, Minn.	6, 7	Woodbine, N. J.	7
Joliet, Ill.	8	Milville, N. J.	8
Chicago, Ill.	9, 10	Philadelphia, Pa.	8
Gary, Ind.	11	Phoenixville, Pa.	9
Flint, Mich.	12	Frankville, Pa.	10
Detroit, Mich.	1, 14	Colver, Pa.	12
Hamilton, Ont.	15, 16, 17	Johnstown, Pa.	13
Buffalo, N. Y.	18	Carnegie, Pa.	14, 15
Erie, Pa.	18, 20	McKeesport, Pa.	16
Youngstown, O.	21	Donora, Pa.	17
Akron, O.	22	Monessen, Pa.	18, 19
Cleveland, O.	23, 24	Westonburg, Pa.	20
Buffalo, N. Y.	25	Brownsville, Pa.	21
Elmira, N. Y.	26, 27	Butler, Pa.	22
Albany, N. Y.	28	Pittsburgh, Pa.	23
New York, N. Y.	29	Youngstown, O.	24
Passaic, N. J.	30	Akron, O.	25
New York, N. Y. May	1	Cleveland, O.	26
Dorcy, Conn.	2	Toledo, O.	27
New Haven, Conn.	3	Chicago, Ill.	28, 30
Brooklyn	4	Conrad, Wis.	31
New Jersey	5	Winnipeg, Man.	2

ЩО БУДЕ ВИХОДИТИ ЗОЛОТІЙ ВІК?

На запит многих братів відповілимо, що Товариство не буде
на будуче видавати журнал „Золотий Вік“ в нікій нікій мові
крім англійської і німецької.

Нольський відділ отримав від Президента Товариства таку за-
яву: З досіду знаємо, що „З. В.“ не має перодження в нікій
мові, тільки в англійській і німецькій. Тому з кінець червня
с. р. „З. В.“ в нольській мові заперестане виходити. Тим самим
вона наді на видання його на нікій мові.

ГЕНЕРАЛЬНА КОНВЕНЦІЯ

В попередній числі, ми повідомили, що Генеральна конвенція
в 1927 році відбується в Торонто — однак заля великих
перешкод, переїзду через границу, така конвенція на нікій
мові не відбується в Торонто.

Отже повідомляємо, що генеральна конвенція всіх Славян-
Братів, відбується в той самий час в Детройт, Міч, про яку
подається більші інформації опісля. — Добре буде, коли браття
взьмуть численну участь, бо будуть там піднесені важні справи.

ВАРТОВА БАШТА

Рік IV.

Марець, 1, 1927

№ 3.

Господня Вечера - Свято визволення

„Ви пробували зі мною в спокусах моїх. І я завітую вам, як завітував Отець мій, царство.
Еван. Луки 22:28,29

Тієї ночі, як наш Спас,
Мав бути забраний на страсть,
Він хліб взяв поблагословив,
Переломив, дав і сказав:

Возьміть і їдьте, що дам,
Сим ваші серця насичу;
Бо хліб отсей — тіло Моє
За вас і многих дозлею.”

Як повечеря, чашу взяв,
Отцеві подяку віддав.
Відтак подав ученикам:
„За вас — кров свою дам.”

„Чиніть се все на спомин мій,
Зміцняйте тим дух кволий свій;
Згадайте все про смерть мою,
Докиль — у славу вас возью.”

Читати св. Письмо, слово Боже, так бачимо з нього, що Бог любить і нагороджає тих, хто є Йому вірний. В повищих словах Його возлюблений Син Ісус Христос обявляє таке саме правило для своїх учеників. За три і пів літа Його вірні ученики все перебували з Ним і терпіли з ним те, що і Він. Коли фарисеї і книжники і архиереї виступили проти Нього, вони не опустили Його. Вони вірили, що він є Мессією і тому любили Його. Він також любив їх і то більше, як вони Його, бо він був совершенний.

В останній вечір, коли мав вже їх опустити сказав їм ці красні слова і обітницю. Ці слова не відносяться тільки до самих апостолів, але і до всіх, кого небесний Отець притягнув і умістив в тіло Христа. Ісус менше більше таке сказав: У всіх прикрих хвилях ви не опустили мене. Ви все були мені вірні і віддані. Мій Отець заключив завіт-угоду зі мною і обіцяв дати мені царство. Він учинив се, у своїй доброті і тому, бо я радо сповняю його волю. А тепер я вас запрошую: Умріть зі мною і віддайте своє життя зі мною, а будете зі мною у моїм царстві. — 2 до Тимот. 2:11,12.

Ученики тоді не розуміли добре значіння цих слів. Аж як дух Божий зійшов на них, тоді порозуміли їх і ціль установлення Вечері Господньої. Чим ближче кінця своєї дороги, тим краще розуміють послідувачелі Господні сю ласку умерти з Христом.

З дрозжачим серцем і з великою любовію вижидають вірні послідувачелі Господні дня Вечері Господньої або установлення Памятки смерті Господа Ісуса. Вони нетерпеливо вижидають сеї хвилі, бо люблять Господа Ісуса, і тому, бо Учитель їх дав їм такий розказ, щоб так чинили і тому, бо все там промовляє до їх серця. Щоби всі, хто любить Господа і хто старається заховати заповіді Божі, могли відсвяткувати належито так сю важну хвилю, подаємо до відома, що Памятка смерті Господньої

або Вечера Господня припадає сього року у п'ятницю 15 квітня по год 6-й вечерм.

Памятка смерті нашого Господа була показана в прообразі через забите пасхального агнця в Єгипті. Щоби ізраїльський нарід не забув ніколи своєї пропамятної хвилі Бог розказав, що би вони рік річно забивали агня на памятку їх визволення з Єгипту, щоби, коли діти поспитають їх на яку памятку вони се чинять, могли їм так відповісти: Се жертва пасхова Господєви, що проходив понад хатами в синів Ізраїлевих в Єгипті, як побивав Єгиптян, а дома наші ізбавив. — 2 Мойсея 12:26,27.

Добре буде, як з надходячим торжеством, подамо коротеньку історію, який був підклад до установлення Памятки смерті Господньої. Хто посвятиться Господу може зовсім сміло спитати, що означає се свято? Не тому, якоби браття не знали, але д'ятого, що се є корисне для всіх, і приносить велику ласку всім, розбираємо і розважаємо сю дорогу нам памятку. Бог маючи на думці добро своїх людей, розказав обходити рік-річно памятку забиття пасхального агнця в Єгипті і наслідок того і визволення їх з неволи Єгипетської і так само тепер Памятку смерті нашого Господа Ісуса, котрий був дійсним Агнем.

Довгі віки обвиняли Бога, що Він самолюбний і дбає тільки о себе, але так не є. Установляючи сю памятку Він не хотів тим звертати уваги на себе, щоби через се мати вдоволення або більшу славу для себе або тим подібне. Бог не є самолюбний; Він сама любов. Через більше, як шість тисяч літ Він день у день оказує своє милосерде і любов зглядом невдячного людського роду, котрий не знає про се і навіть не старається пізнати і подякувати своєму добродієви за всі добродійства, яких зазнає з Його рук. І замість відвернутись від таких, що легковажать собі Його, Він „нахилється, щоб поглянути на небеса і на землю. (Псалма 113:6) Він ласкаво дає пізнати себе

людям, щоб пізнавши Його, могли бути благословенні. Він дає спізнати їм, що Він є їх Богом, і коли спізнають Його, визволяться з неволі хитрого свого ворога, сатани.

“Читаємо в св. Письмі, що в Єгипті повстала перша велика всесвітня держава, котра за впливом сатани почитала многих фальшивих богів і віддавала їм Божу честь. Але правдивий Бог через свого вірного слугу, Йосифа, дав себе їм пізнати. Йосиф, станувши перед Фараоном, сказав йому: Недумай собі царю, що може я своїм розумом толкувати му сон тобі. „Не я ні, Бог, дасть фараонові відповідь упокійну . . . Бог показав фараонові, що Він хоче творити.“ В своїм часі сон фараона сповнився. І в такий спосіб Бог об'явив Єгиптянам, що хочай вони не віддавали йому чести а сатані, своєму невидимому богу, то однак Він є в дійсності вищим понад все і може покерувати справами Єгипту, не питаючись їх бога сатани.

Безперечно, що фараон, котрий царював за часів Йосифа, поважав його Бога. Але по Йосифовій смерті сатана знова вплинув на Єгиптян і ті забули, як Бог Йосифа виратував їх від голодової смерті. Новий фараон вже зовсім забув на Ізраїльського Бога. Він хочая наслідувати сатану, казав угнетати тяжкою працею і неволею Ізраїльтян і видав жорстокі закони, якими хотів знищити їх зовсім. Але, що при тім дивне, що навіть більшість самих Ізраїльтян забули на правдивого Бога і віддавали божеську честь халдейським божкам, чи то єгипетським. Тільки невелике число Ізраїльтян як отець Мойсея і ще там інші, вірили в Бога Авраамового. Длятого так Погане, як і Ізраїльтяне, видячи, як тяжко стражде вибраний нарід, питали себе самих: Хто сильніший, чи Бог Ізраїлів чи сатана, бог Єгиптян. Зипит тепер чи маючи се на взгляді, Бог задля себе самого і чи задля своєї слави схоче дати яскраве свідчення о собі, чи учинить се для добра свого вибраного люду?

10 Подібний образ, як в Єгипті бачимо тепер серед теперішнього так званого Християнства. Фараон з своїми помісниками наставниками був образом сатани і його невидимих ангелів. Єгиптяне були образом царства і держав сього віка. Як колись Єгипет над Ізраїльтянами, так вони тепер над правдивими Божими людьми не мають ніякого милосердя. Світ взагалі за винятком невеликого числа послідователів Христа, поклоняється і бе поклони перед віроісповідниками божками сього світа. Світ не знає о правдивім Бозі; Він немов у якійсь в'язниці, так заволоділи ним сі церковні мистери. Хочай наставники накладають на них

тяжкі тягарі, то однак світ терпить, бо не знає для себе иншого виходу. Але надходить вже час, що Бог вислухає їх плач і стогін і визволить їх на волю.

11 В Єгипті Бог в чудесний спосіб заопікувався Мойсейом. Він зрікся називатись сином дочки Фараонової, а волів терпіти з своїм народом, котрий вірив в правдивого Бога і через се став типом образом Христа а його терпіння були образом терпінь Христа. Бог нагородив його вірність і ужив його за визволителя для Ізраїля. Логічно взявши визволення мусить прийти з приходом правдивого Визволителя, щоб всі, хто мав участь в нім або давав свідчення о тім, могли знати хто є тим визволителем. Позаяк Визволитель мусів об'явити себе, сказати, хто він, длятого Бог об'явив своєму вірному слугі Мойсейови своє імя. Бог розказав йому об'явити найперше його імя вибраному народові. „Так говорить Господь (Єгова) Бог: Того часу, як вибрав я Ізраїля зняв я руку мою, кленучись перед потомками дому Якового, і об'явив їм себе в Єгипті і зняв руку мою і сказав їм: Я Господь (Єгова) Бог ваш.“ — Езекиїл 20:5.

12 Найперше через Мойсея Бог ріжними знаками доказав Ізраїльтянам, що Він є Богом, а відтак перед фараоном і його дворянами. Коли Мойсей в перший раз явився перед фараоном і сказав йому, щоб випустив Ізраїля, щоб той приніс жертву Єгові, Богу Ізраїлевому, то сей так закричав: „Хто є той Єгова, щоб я слухав його голосу“? Тут сей час показалося, що йому більше не подобалося імя Єгова, як саме визволення Ізраїля. До сього часу ніхто ще не вийшов на тім добре, хто зневажав святе імя Боже. Щоби отже надати своєму імені відповідну честь і пошанівок треба було зі сторони Бога оказати надзвичайне діло. Для насміхачів се діло було дуже болюче, але хто любив імя Його, такому принесло весно благословенне.

13 За упертість фараона впало на Єгипет девять тяжких кар. Коли Фараон просив Мойсея, щоб сей вставився за ним, тоді Бог відвертав кару і тим показував свою доброту як і свою всемогутність. Але надійшов час на визволення Ізраїля. Стало ясным, що Бог не буде в безконечність посилати кари і відтак відніматн їх. Мусіла отже прийти одна велика кара, котра мала доконати своєї ціли. Тому Бог через Мойсея заявив, що прийде на Єгипет ще одна найтяжча кара, коли всі первородні сини в Єгипті і у їх скотини згинуть одної ночі. Щоби Ізраїльтян не спіткала така кара, мусіли учинити се, що Бог розказав через Мойсея.

14 Десятого дня сього місяця, що мав від тоді бути початком року у Ізраїльтян, кожда Ізра-

Ільська родина мала взяти однорічне ягня або козла без скази і впровадити його до дому. Вечером чотирнадцятого дня се ягня мали заколоти, а кровю ягняти мали покропити двері і одвірки дому. Опісля всі мали увійти до хати і перебувати там цілу ніч. Ягня мали опісля спечи на огни, та уважати, щоб не переломити ні одной його кістки.

“Сеї ночі мало наступити визволення Ізраїльтян. Тому всі мали бути поубирані, як би до дороги, підперезані і з палицею в руках і у сандалах на ногах, і так споживати спеченого агня, котрого Іли з гіркими зелами. Всі мушні, котрі Іли агня мусіли мати знак на собі Авраамового завіту. З ягняти не сміли нічого оставляти до рана, а если би що остало, мали рано спалити огнем. Ся вечера в єврейській мові названа пессах, що означає поминути а також визволити. Ангел Господень минав Ізраїльські дома і тим самим не убивав первородних синів. Задля крові ягняти зістали вони визволені від смерті.

“Ізраїльтяне, які послушали розказу Божого, захоронили тим своїх первородних синів від неминучої смерті. Ангел, який переходив по Єгипті, щоби виконати кару Божу, бачучи кров на одвірках і дверях дому, минав такий дім. Але Єгиптяне, хотіли знали, що говорив Мойсей, не прикладали словам його великої ваги, і тому потерпіли відповідну кару. Не було ні одного дому, де би не було мерця. Се поділяло на Єгиптян і на Фараона. Великий страх перед Богом огорнув їх, але не навернув їх до Бога а тільки допоміг, що вони вигнали зміж себе Ізраїльтян.

“Се, що сталося в Єгипті було образом на будуче.. (до Жидів 16:1) Так поясняє Бог у своїм слові. Він також казав написати Мойсейові про себе, що він був тільки прообразом, а ап. Павло поясняє, хто є тим правдивим Визволителем. (5 кн. Мойсея 18:15; Діяння Ап. 3:23) Мойсей надавався на проробраз Христа, бо він, маючи віру в Бога, зрікся називатись сином дочки фараонової і вирікся Єгипту, а пішов на службу Богу. Його віра була почислена йому за праведність. Тому він був добрим прообразом Ісуса Христа, котрий був святий, непорочний, невинний і відлучений від грішників.

Мойсей поконав фараона і вивів народ Божий на волю. Так подібно і Ісус поконав сатану і стає тепер в обороні своїх людей, за котрих умер. Брат Мойсея, Аарон промовляв до Фараона в імені свого брата. Так подібно браття Христа Ісуса оповідають перед фараонами сього світа як і перед всіма, котрих прообразом були Єгиптяне, що зближається ве-

лика катастрофа, в котрій погинуть всі „первородні.“

Єгипетські первородні сини були представителями сили своїх отців. Вони мали бути їх наслідниками і провадити далше політику своїх батьків. Вони були прообразом трьох елементів правлячих „теперішнього лихого світа.“ Тому смерть тамтих вказувала на смерть, яка постигне всіх теперішних верховодів світа в часі великої битви Армагедону.

“Кров ягняти виратувала первородних синів Ізраїльських. Через се Бог неначе купив їх собі. Дятого кожний первородний син у родині, який прийшов на світ, мав від тепер належати до Нього. Се показувало, як кожний первородний син Сиону буде належати до Бога, буде первоплодом Його сотворіння.

“Іоан Хреститель був перший, який вказав на дійсного пасхального Агня, кажучи: „Агнець Божий, який бере на себе гріхи світа.“ Ісус умер за людей, як жертва викупу. В прообразі Мойсей не вмирав за людей, а тільки пасхальне ягня, котре було прообразом на Ісуса Христа. Ягня згинуло в місто Мойсея. Ягня було заколене в Єгипті, що вказувало, як Ісус умре на землі.

“Треба при тім памятати, що ся пасха була початком завіту, який заключив Бог п'ятдесять днів на горі Синай. Се потверджує св. Письмо. Подавши певні вказівки щодо пасхального ягняти, Бог так казав Мойсейові: „Позапасуй собі ці слова, бо згідно з ними словами я зчинив з тобою і з Ізраїлем завіт.“ (2 Мой. 34:27) Дятого завіт зістав заключений в часі установаження пасхи в Єгипті, а кров агня пасхального була знаком його (Єремія 31:32); Сеї завіт зістав потверджений на горі Синай, коли Мойсей ділав як посередник між Єговою а Ізраїлем. Там посеред великих потрясень природи Бог передав Мойсейові написаний закон.

“Ісус, тому, що народився від діви Марії, котра сама з роду була Ізраїльтянинкою, — був Жидовином і був „під законом.“ Дятого Ісус, як Жидовин мусів рік річно обходити памятку забиття пасхального агня, бо сього вимагав від нього Божий закон. Коли надійшов час пасхи, Ісус з своїми учениками прибув до Єрусалиму, щоби там відсвяткувати її, бо так приписував закон. (5 кн. Мой. 16:6).

“Було се вечером 14-го дня місяця Авід або Нісана, першого місяця в році по жидівському численню. Коли Ісус був вже разом з всіма учениками в комнаті, закликав: „Бажанням забажав я сю пасху їсти з вами, перш аніж прийму муки.“ Він бажав спожити сю пасху, бо незабаром мав розпочати свої муки аж досмерті. Се мала бути послідна пасха з ними. Незаба-

ром мав Він опустити їх і відійти до свого Отця. І сказав: „Більш не їсти му її, доки не сповниться в царстві Божому.“ „Не пити му від цього плоду виноградного аж до дня того, коли його пити му з вами новим у царстві Отця мого.“ — Лука 22:18; Мат. 26:29.

“Цілих три і пів літа ходив Ісус і проповідував: Царство Боже наближилось. Він знав, що за кілька годин, він як будучий цар, а тоді, одинокий представитель Божий на землі, буде убитий, аби сповняти се, на що вказувала смерть пасхального агняця. З сим моментом забивання пасхального агняця стратило свою вартість. Ісус зівши пасхального агняця, як приписував закон, „взяв хліб, та віддавши хвалу, переломив і дав його своїм ученикам, кажучи: Се єсть тіло мое, що за вас дається. Се чиніть на мою пам'ятку. Так само і чашу після вечері, кажучи: Ся чаша новий завіт у мой крові, що за вас пролита буде.“ — Лука 22:19,20.

“До цього часу пасхальне ягня представляло чоловіка Ісуса, а від тепер сам Ісус назначив, щоби неквашений хліб представляв його тіло. Тому Він і сказав: „Се єсть тіло,“ се представляє мое тіло. Неквашений хліб вказував на те саме, що представляв агнець без скази, іменно, що Ісус був без гріха і святий. Дальше кров пасхального агняця представляла кров Ісуса, але від тепер вино мало представляти проліття кров нашого Відкупителя. Дятого Він сказав: „Ся чаша новий завіт у мой крові,“ або ся чаша а радше вино в чаші представляє кров нового завіту. З сих його слів бачимо, що кров Ісуса мала лучність з новим завітом, як кров пасхального агняця мала лучність з завітом закону.

“Давно перед тим Єгова обіцяв заключити новий завіт з домом Ізраїльським, коли Він зніме дійсно їх гріхи і не буде більше про них згадувати. (Еремія 31:31-34) З сих слів можна було пізнати, що завіт закону учинений через Мойсея стратить свою вартість, а його місце мусить зайняти новий і лучший завіт. (до Жид. 8:7-13) Тому отже надійшов час на заключення нового завіту. Із слів Ісуса видно, що новий завіт зівстав заключений на горі Голгофті, де його кров зістала проліята.

“Установлення Пам'ятки його смерті було першим кроком до нового завіту. Однак се не означає, що його послідувателі, котрі святкують пам'ятку його смерті, є під новим завітом. Ап. Павло називає послідувателів Ісуса „слугами нового завіту.“ — 2 до Кор. 3:6.

“Св. Письмо говорить нам о трьох великих завітах, які відносяться до визволення людства. Іменно: 1) Богом дана обітниця Авраамови, котру називаємо однобічним завітом, бо Бог

зобов'язав тільки себе самого, що Він учинить се і те; 2) Перший завіт закону, який учинив Бог з Мойсейом, як посередником ізраїльського народу; і 3) новий завіт закону, який учинив Бог з Ісусом Христом, як законним представителем Ізраїля а через Ізраїля і цілого людського роду. Між тими завітами є тісна зв'язь а Пам'ятка смерті Христа лучить їх ще сильніше.

“Перший завіт або обітниця дана Авраамови говорила о насінню, котрим був Ісаак, а котрий вказував на дійсне насіння, яким був Ісус Христос. Старий завіт або перший завіт закону не дав життя нікому, бо ніхто з людей не міг заховати умов завіту. Однак завіт закону послужив для Ізраїльтян як їх учитель, що Бог має замір дати життя людям через новий завіт, і що кров, котрою мається потвердити сей завіт, мусить бути кров відкупителя, котрий опісля стане Посередником і Житте-давцем. Старий завіт показав Ізраїльтянам, що щоби вони могли бути спасенні, мусять мати доконче Спасителя і Посередника.

“Кров проліята на розпочаттю завіту закону була кров пасхального агняця. Се ягня представляло Мойсея і було убито місто Мойсея. Мойсей був прообразом Ісуса Христа. „Пророка зміж вас, із браття твого, такого як я, Господь Бог твій, поставить тобі; його маєте слухати. . . . Поставлю ім зміж браття їх пророка, як ти; і вложу слова мої в уста йому і говорити ме до них все, що прикажу йому.“ — 5 кн. Мойсея 18:15, 18.

“Закон був тінню лучших річей, що мають прийти (до Жид. 10:1, Тому убите пасхальне ягня в Єгипті було образом Агняця Божого, котрий взяв на себе гріхи світа. (Йоан 1:29) Нарід ізраїльський не мав права до життя, бо був у грісі. Закон завіту обіцявав дати ім життя і зняти з них гріх, если сповнять услівя закону. Але виконати се услівя було для них неможливо. Новий завіт обіцяє життя кождому, хто прийме його услівя і буде ім підчинитись. Посередник цього завіту є в силі допомогти заховати сі услівя, если хто хоче їх заховувати. З цього слідує, що через услівя нового завіту люде мусять одержати життя.

“Коли Ісус воскрес з мертвих і вознісся на небеса, то Бог Єгова не уважав за відповідне зразу впроваджувати в життя новий завіт. Він сказав своєму Синови усісти праворуч себе і ждати, аж положить йому підніжком всіх ворогів його. Не тому Єгова так розказав немов би Ісус був невідповідний до роботи, або якоби кров його проліята на кресті не вистарчала, щоби бути підставою цього завіту, а тому, що Бог мав на думці вибрати ще одних „слуг нового завіту,“ б о Мойсей на горі Синаї, будучи

посередником завіту закону, був образом не тільки самого Ісуса, а також і членів його тіла. ²²Коли Ісус явився перед своїм Отцем в небесах, тоді сі члени його тіла мали бути що-й-но притягнені зі світа, покликані і оправдані через їх віру в смерть Ісуса Христа, сплоджені через слово правди і помазані святим духом Божим, котрі мали статись подібним на подобу його дорогого Сина; мали оказати свою віру аж до смерті і опісля воскреснути і бути прославлені з своїм головою. Далше, як Завіт Закону розпочався в Єгипті і треба було його захувати, але зівстав потверджений на горі Синай, так і новий завіт розпочався жертвою Агнця Божого на землі, але мусів бути потверджений на горі, в небесах, в царстві Божім.

²³Ісус подаючи своїм апостолам їсти прісний хліб, а опісля пити вино, сказав до них: „Се робить на мою памятку.“ Сими словами Він хотів їм сказати, щоби вони від тепер не святкували памятку забиття пасхального агнця, заколеного в Єгипті, але, щоби святкували або пригадували собі правдивого Агнця Божого, котрий взяв гріх світа на себе. Вони від тепер мали святкувати памятку дійсности а не памятку старих тіней. Инакше сказавши, замість обходити память забиття пасхального агнця у Єгипті, вони мали „звіщати смерть Господню, аж доки він прийде.“ — 1 до Коринтян 11:26.

²⁴Коли Ісус сказав сі слова, Він зовсім певно не бажав собі того, щоби його послідувателі думали від тепер лиш о Ним а забували на небесного Отця Бога Єгову. Бо і пасхальний агнець в Єгипті був „агнцем Єгови“ і Жиди обходячи память сеї хвилі не так мали на думці пасхального агнця, як Бога Єгову, котрий вивольовив їх з неволі. Подібно і послідувателі Ісуса, коли обходять память смерті Агнця Божого, Ісуса, не думають лиш про Ісуса, а також і про Бога Єгову, котрий уложив плян спасення і подав нам „невимовний дар,“ через котрого прийшло для світа спасенне. Тому найвисша дяка належиться „всесвітньому,“ від котрого походить всякий дар. Длятого і Ісус уважав за відповідне перед розпочаттем ломання хліба і питтем вина подякувати небесному Отцю, а на кінци заспівали псалми.

²⁵Тими псалмами без ніякого сумніву були псалми 113-118. У Жидів був звичай співати 113 і 114 псалму перед вечерою, а прочі по вечері. Сі псалми є названі Аллдуя, що значить, „славить Бога,“ а кінчили словами 118 псалми: „Прославляйте Єгову (Господа)!“ Він благий, милість його перебуває по віки.“ Тому памятка смерті Господньої повинна притягнути нас ближче до Бога Єгови і ми повинні віддати найперше подяку і честь йому. В такий

спосіб Ісус не величав себе як мученика за справу Божу, а прославляв свого Отця, Єгову, коли установив памятку своєї смерті.

²⁶Значінне памятки смерті Господньої є дуже велике. Ісус не вияснив своїм ученикам зараз, бо тоді вони не могли були сього зрозуміти. Аж, як зійшов на них дух Божий, сила Бога, тоді зрозуміли. Ап. Павло пояснив нам глибокі думки, які крилися в установленню памятки смерті Господа Ісуса. (Гляди 1 до Коринтян 16:16-17. Знаючи, що і хто є тілом Христа (до Римлян 12:5; 1 до Кор. 12:27), можемо порозуміти слова остороги, які подає ап. Павло, щоби члени церкви памятали і часами не їли хліба або пили вина недостойної, і не стали виши тіла і крові Господньої. Тому він дає таку пересторогу: Нехай же розгледить чоловік себе і так нехай хліб їсть і чашу пє.“

²⁷Господь Ісус має чашу і стіл, і днявол має також. (1 до Кор. 10:21) Правдивий Християнин не може брати участі в обидвох. Він повинен старатись пізнавати хто належить до тіла Господнього. Неквашений прісний хліб представляє не тільки тіло Ісуса, а також його містичне тіло, до котрого покликані є 144.000 членів. Споживаючи в переноснім значінню тіло Ісуса Христа, або віруючи, що Ісус був Мессією і Сином Божим, і відповідно до його науки поступаючи, такий стає оправданий вірою і може бути прийнятий за члена тіла Христового. Як учасники тіла Христового вони отримують ласку умерти з ним, бути убиті з Ним, подібно, як сей хліб буває ломаний.

²⁸Вино в часі памятки смерті Господньої представляє кров Ісусову, яку Він проляв серед терпіння на кресті. По виразним словам Божим крові не вільно було пити під карою смерті. (3 Мой. 17:10) Питте вина в часі памятки смерті Господньої означає, що хто пє се вино, сей хоче умерти з Ісусом, як і Він. Тільки хто видержить в спокусах (хто умре з Ним), сей буде царствувати з Ним. „Хто умре з Ним, сей буде жити з Ним.“ Жити з Ним означає, одержати подібний степен життя, що й Він, безсмертність. Під новим Завітом людський рід буде мати ласку „їсти тіло Христа Ісуса і через се з кішцем тисячліття осягне оправданне. Але Ісус учинив ріжницю між його немногими учениками а прочими людьми, кажучи: Як не їсте тіла Сина чоловічого і не пете його крові, не маєте життя в собі,“ се значить безсмертності.

* Хто розуміє, що є тіло Христове і він перебуває в тім тілі, може по правді брати участь в памятці смерті Господа Ісуса. Як необрізаний Жидовин не міг брати участі у вечері пасхального агнця, так і хто необрізаний серцем,

не може брати участі в пам'ятці смерті Ісуса. Єгова приказав, щобі свято пасхального агня святкувати тільки в Єрусалимі. Так подібно властиве святкування пам'ятки смерті Господньої може відбуватися тільки в його організації, котру представляв символічно Єрусалим. Тільки хто перебуває в його тілі, як член, сей може брати участь в пам'ятці, бо Він так сказав: „Хто їсть тіло моє і п'є мою кров, в мені перебуває, а я в нім.“ — Іван 6:56.

“Се велика і рідка ласка, хто може пити чашу Господню. Ся ласка є тільки дана в сім віці. Незабаром всі вірні послідувателі Ісусові вишють свою частку. Ап. Павло називає її „чашою благословення, котру благословляємо.“ Чи не маємо дякувати Богу за сю ласку, як Ісус дякував? Так. Щоби мати вино треба видусити ягоду, або завдати її смерть, але для того, хто не, приносить радість. Так подібно чаша в часі пам'ятки смерті Господньої означає символічно смерть тепер і радість вічну в царстві. Радісно є умирати за справу Божу, бо любов Божа є солодша над життє. — Псалма 63:3.

“Пиття чаші означає, що хто любить Господа і хоче сповняти волю Божу, сей наражає себе на різкого рода досвідчення. Любов до Христа Ісуса і до Бога доведе до смерті і також до радості. В сім значінню треба розуміти слова Ісуса: „Не їти му з сього плоду винограднього аж до дня того, коли му пити з вами новим у царстві Отця мого.“

“Ось видимо царство Боже! Господь Ісус в царстві. Бог Єгова дає йому належну власть і посилає його кажучи: Царю серед ворогів твоїх! Ісус, як найвищий цар і священник стає в обороні імені Божого, котре Він так все дуже любив і радується, що може в такий спосіб прославити Його. Святі на землі бачать вірою сю блаженну хвилю, коли вони враз з Ним будуть пити се нове вино і радуються тепер радістю невимовною.

“І ось увійшов Господь до своєї святині. Анти-типичні священники „снии левієні“ всі вони сплять великим блеском, а світло від них сияє аж до кінців землі. Кождий з них приодітий ризою праведности, яку отримав від Єгови. До них цар Ісус так промовить: „Гаразд, добрий слуго; позаяк у найменшому вірен був еси, то май власть над десятма городами-містами! Винди в радість Господа твого!“ Великою радістю будуть утішатись всі вірні слуги, коли стануть перед лицем Бога Єгови. Тоді вони увійдуть у те царство, яке Ісус завітував їм дати.“ — Лука 19:15,17; 22:29

“Правдні послідувателі пам'ятають однак при тім і на терпіння, які Ісус Христос терпів за-для них, коли обходять пам'ятку смерті Гос-

подньої. Вони дивляться на се свято також, як на визволення для себе, котре вказує на злуку з Господом. Вони бачать, що се їх визволення вже не далеко. (Лука 21:28) Як довго вони живуть, вони пам'ятають на терпіння і муки свого Господа і оповідають про „смерть Господа, аж доки прийде.“ Тому то розумно є, що й тепер вони святкують пам'ятку смерті Господа Ісуса.

“Коли святий дух або сила Божа зійшла на апостолів і просвітила їх розум і вони спізнали дійсне значіння Пам'ятки смерті Господньої, тоді їх серця наповнила невисказана радість. Раньше вони думали і сподівались царства на землі. Тепер побачили, що вони будуть членами дому Божого, родини Божої, будуть в небесах, в домі нерукотворенім. Вони зрозуміли, що побачать Ісуса в Його повній славі і красі, і що він представить їх перед своїм Отцем, і будуть все перебувати в домі Господнім і оглядати його красу (Псалма 27:4) Велика радість їх не буде мати кінця.

“Жиючі тепер послідувателі Господні бачать, що наміром Божим є не тільки, щобі взяти їх до кеба, але, що вони, як члени царства будуть членами великого Посередника нового завіту, через усаїва, котрого сповиниться обітниця дана Богом Авраамови. Вони знають, що через них, як членів обіцяного насіння всі люде будуть благословенні; що через се насіння стогнуче людство підвігнеться із стану смерті і респірки, і що вони будуть мати ласку помагати послушним приходити до життя і щастя і до повного примирення з Богом.

“Хто знає о сих великих правдах, такого серце наповняє вже тепер велика радість. Такий бачить вірою, як святі Господні скорим крором приближуються до „громади і церкви первородних;“ та що царство Боже близьке і що в скорім часі Новий Завіт увійде в життя. Бачучи, яку участь буде мати в царстві, тому з ще більшою охотою працює він в службі Господній. В своїй службі він старається бути милим Богу і приносити йому честь і славу. Сю службу він уважає собі за ласку і тому охотно працює. Радість Господня дає йому підкріплення і силу.

“Чаша не тільки представляє кров Христа Ісуса, а також є символом радості і дорої надії. Пити чашу в царстві зі всіми членами тіла Христа се само собою розуміється, що буде велика радість. Тому всі члени церкви живючі тут на землі відчувають вже наперед се щастє, коли п'ють чашу в час пам'ятки смерті Господа Ісуса.

Екзаменування себе самого

“Члени церкви не мають права екзаменувати один одного і видавати осуд, чи він гідний чи

ні. (Яков 4:11,12) Але зовсім буде на місци, если кождий брат сам себе егзаменуе; передовсім перед памяткою смерти Господа Ісуса. Кождий повинен спитати себе, чому він бере участь в Господній вечері, і чи він є у відповідній стані серця. Ап. Павло каже: „Нехай же розгледить себе чоловік і так нехай хліб їсть і чашу, не, бо хто їсть і не недостойно, суд собі їсть і не, не розсуджуючи про тіло Господнє.“ — 1 до Кор. 11:28, 29.

„Чому я беру участь у вечері Господній, міг би хто спитати себе? Відповідь: Бо я знаю, що Ісус Христос є Сином Божим; що Він є головою обіцяного насіння; що насінне обітниць складається з Посередника нового завіту і з царської небесної ріднини; що Новий Завіт зівстав потверджений кровю Христа; що Ісус пролляв свою кров, умерши за всіх людей; що Церкві є дана ласка умерати з Христом Ісусом і хто буде вірний аж до кінця свого життя, той буде мати участь в першій воскресенню і у завідуванні Новим Заветом; що Ісус сказав, щоб я заховував памятку його смерті і я радо се чиню, бо я розумію значінне його смерті для мене, і не тільки для мене, а також для цілого світа; уважаю собі за велику ласку, що я зівстав запрошений мати участь в його смерті, щоб мати участь в його царстві. Моїм бажанням є унедобитись його смерті, щоб через се я міг дійти до його воскресення.“ — до Филиппів 3:11.

„Поставивши у серці своїм додержувати услівя нашої угоди умерти з нашим Спасителем стараймося гідно їсти хліб і пити чашу при надходячій Вечері Господній. В теперішнім часі послідувателі Господні повинні о много більше цінити сю ласку, що можуть брати участь в сім святі. Вони, коли кинуть очима по світі, так бачать тисячі і тисячі людей, які надходять в неволі сього вічного ворога, котрі не чули, що Ісус учинив в послідний вечір перед своїми муками; вони не знають, ні не відчувають сеї радости, яка огортає серця послідувателів його.“

„Зовсім певно, що хто не знає, що Ісус установив вечером перед своїми муками, такий і не може пити чаші Господньої. Такий не споживає із стола Господнього, а з иншого стола. (1 до Кор. 10:21) Вони пють із чаші золотої, повної гилоти і нечистоти і блудодіяння її.“ (Одкр. 17:4). Вони не розуміють, хто є тілом Христа. Тому стан їх є дуже сумний. За те як більше ми повинні вглянути в себе і досліджа-

ти себе, чи поступаємо згідно з словом Божим, котре каже, що ми маємо бути „святими, як Він єсть свят.“

„Всі послідувателі Ісуса повинні тепер, як найсильніше станути по його стороні і правди. Світ не хоче про нього знати ні чутя. Тому Він стався для них каменем спотикання; і світ паде. Але також він став для своїх послідувателів каменем, на котрім вирізаних семеро очей. (Захарія 3:9), і після нього мірять всіх своїх. Він мірять наші діла і слова, чи згідні вони з словом Правди. Він дивиться на наші наміри; Він знає на скрізь. Тому не снім в сей час, а прибігаймо до Нього, а він нас улічить. Приступаймо з чистим серцем до престола благодати, а тоді будемо могли заспівати словами 118-ої Псалми: „Господь моя сила і моя пісня, він стався моїм спасенням; (буде) голос торжества і спасення в шатрах справедливости.“

Питання до уступу:

- 1-3—Який принцип є вказаний в навії тепері, і до кого він відноситься? Коли вперше зрозуміли ці слова?
- 4-5—Чому послідувателі Христа розумілися із Навіями його 6-10—Як і коли Бог показав світові, що Він є Бог? Чи біблійська Ізраїльтян вперше сужала Бугу в біблійі? Чи се був образ на наші часи?
- 11-12—Чому Бог обрав своє імя Мойсейом? Якими знаками переконанн Мойсей Ізраїльтян? Що найбільше не подобалося Ізраїльтян?
- 13-16—Чому Бог віднимав одну одну кару по другій? Яка була остання кара, і як урятували її Ізраїльтян? Чи були вони повалені пасхального агня? Чому Господнє до „Литого колодця“? Що прийшло на біблійні свої воми?
- 17-19—Кого представляв Мойсей? Чи Бог почав його? Кого представляв Аарон? Кого представляли Керроратні спали біблійні? А кого спали Ізраїльтян?
- 20-21—Кому спазнамо вперше ангелівного агня? Де почався агній закону? А де був потверджений?
- 22-24—Чи Ісус був від законів? Чи Він заховував свята пасхале? Чи Він знав, що заколеннє пасхального агня представляло його смерть? Коли, як і чому установили Він Памятку своєї смерті?
- 25-27—Яке відношеннє є між пасхальним агнем а хлібом і чашем? Що Ісус хотів сказати, коли говорив: Се (вино) є моя кров нового завіту?
- 28-33—Вичисли три великі заміти; подай їх ріжницю і цілі? Чому Новий Завіт не уійшов в силу, коли Ісус воскрес?
- 34-36—Колі Ісус установив памятку своєї смерті, що Він хукав, коли сказав: „Се чиніть на мою памятку? На кого ми головне дяємо тоді памятку? Як показав се сам Ісус при кінці вечері?
- 37-45—Хто повинен гласити річи Памятки смерті Господньої? Як ми їмо його тіло? Як ми є лонані з Ісусом? Що думав Христос, коли сказав „що буде пити нове вино з учениками в царстві? Чи добре робити браття, коли спиткують Памятку смерті Господа Ісуса?
- 46-49—Чи ученики рудувалися в день Пятидесятниці? Яка в наші рідість?
- 50-52—Чи маємо право судити браття? Що значить їсти і пити недостойно? Подай приципи, чому ми обходимо Памятку смерті Господа Ісуса? Чи прочі Християни знають про се? Чи вони пють чашу Господню і чи споживають із його стола, чи з якого иншого стола?
- 53-54—Якій пробі віддає тепер Христос своїх послідувателів? Яким чувствам повинні ми приступати до вечері а

Версепів з Псалми 133.

Нема вже кращої людської в світі долі,
Як вкупні братія живуть по Божій волі.
Так миро дороге лисить на голові,
Но Ароновій отікає бороді
І кана на його одезу сасову;

Так вертепська, сказавши примірив а слово
Роса паде в гора сіонських з жорких хмар;
Так і на їх росить з неба Божий дар,
А з ним щасливе життє і благословеннє,
І буде нік у чести їх у людей іменна.

Домашнє життя Християнина

„Любі, любім один одного; бо любов від Бога, і кожний хто любить, . . . знає Бога. Хто не любить не пізнав Бога. бо Бог є любов.” — 1 Йоанн 4:7,8.

Коли Ісус був тут на землі, Він так раз сказав: „Не думайте, що я прийшов ніслати мир-впокій на землю; не прийшов я ніслати мир-впокій, а меч. Бо прийшов я, щоб поставити чоловіка різно проти батька його, і дочку проти матери її, і невістку проти свекрухи її.” (Мат. 10:34,35) А однак, коли Він прийшов на світ, то ангели співали пісні, називаючи Його князем мира: „Слава на вишнях Богу, а на землі мир впокій, між людьми благоволення, добра воля.” (Лука 2:14) Ніхто не може заперечити тому, що Ісус Христос за цілий час своєї науки все проповідував про мир, і хто прийняв до серця його науку, у таких поставив „мир Божий, який переходив всякий розум.” (до Філіппів 4:7) Також і се правдою є, що Він нігде і ніколи не захвалював, щоб в насильний спосіб казавити мир-впокій в хаті, або у родині. Але Він знав, що хто прийме його науку, такий не зараз сподобасться всім в хаті. А навпаки. Він бачив наперед, як в багатьох родинх задля його науки повстане розділення: рідний батько повстане проти сина за се тільки, що сей хоче поступати так, як учив Ісус. Мати стане зненавидити свою дочку за се, що си хоче жити свято, як навчав Спаситель. Також діти проти своїх родичів, назвуть їх дурними, коли ті, спізнавши науку Ісуса, схотять поступати не так, як досі. Але також Ісус бачив, як багато буде також таких домів, де ціла родина прийме науку Ісуса і будуть жити в мирі і в любові.

В своїх науках Ісус не подавав своїм послідувачам подрібних інструкцій, як мають поступати в поодиноких случаях в своїм життю. Він тільки послав *максиме* правди і подав засади або правила, як теба поводитись у життю, але не подав вказівок, як маємо жити в дома, в родині, або, як маємо узадити справи світа. Також не подав Він інструкцій Жидом, як мають узадити своє народне життє, щоб їм вийшло воно на добре, ані не сказав їм, як мають жити з Римлянами, як мають поводитись з їх намісниками. Ні також не подав ніяких вказівок для інших народів, між котрих *всесвітно* мали йти і научати його ученики.

Також для церкви, крім того, що вказав, як мають залагоджувати спори між собою, не подав ніяких особливих вказівок. (Читай Мат. 18:15-18) З цього видно, що Ісус не мав на думці закладати зараз християнські держави, ані також не думав реформувати світа.

Від часу, як зійшла на апостолів сила Бога або дух, від тоді стало приставати до апостолів багато людей: Мужі і жінки і родичі з своєю дитвч. Безперечно, що родині, пізнавши Ісуса Христа, старалися темер обчучувати своїх дітей в тій вірі. А дальше, як правда в Ісусі поширилася між поган, тоді і вони старалися також научати своїх дітей в новій вірі. До таких домів ан. Павло писав свій лист до Ефесян. „Жінки горітьє чоловікам, як Господеві. . . Чоловіки любіть своїх жінок,

як і Христос полюбив церкву і себе видав за неї . . . Діти слухайте своїх родителів в Господі . . . І ви батьки, не раздражайте дітей своїх, а зродуйте їх у науці і напаминання Господньому.” — до Ефесян 5: 22-25; 6:1, 5.

Не треба думати, що кожний живийський дім, який знав пророків і закон а оісла віру в Ісуса Христа і став Християнином, ставив через се більше відданий Богу від інших з Поган, що також повірив в Христа. Правда, коли вони лучше спізнали Бога, то й лучше стали його любити. Вже закон вимагав, щоб родичі виховували своїх дітей в страхі Божій, як і свого вимагали апостоли від Християн. Також і ранше супруже пожиттє могло бути так само ідеальне, як і тепер. Тільки коли супруж, муж та жінка, спізнали Ісуса і освятилися через нього могли ще лучше любити себе, як ранше, так повинні себе любити, як Христос полюбив церкву, що навіть життє своє видав за неї.

Ап. Павло так пише: „Отже будьте послідувачами Божими, як любі діти ходіть у любові, як і Христос улюбив нас і видав себе за нас на жертву і на посьят Богу, у солодкі пахощі. Тому блауд і венка нещастєта або зажерливість нехай і не згадується між вами, як належить ся святим; ні безсором і дурні слова або жарти або те, що не відповідає. Бо знайте се, що ані один блаудник або нечестий або зажерливий . . . не має насліддя в царстві Христа і Бога. Тому ходіть оглядно, як мудрі люди, купуючи час, і словнийте себе духом та дакуйте Богу, корючись один одному в страхі Божій. — Глади до Ефесян 5-та година.

Накв в сім посланню пише дальше до жінок, мужів і дітей і слуг і панів, і дає їм вказівки, як мають поступати, щоб подобатись Богу. До жінок він каже, щоб слухали своїх мужів, як би Господа. Як причину подає се, що муж є голова жінки, як Христос голова Церкви. В обохвх разх голова є керівителем і оікуном. Щоб сі слова порозуміти, треба пам'ятати, що апостол говорить тільки до правдивих Християн, котрі посвятилися йти слідами Христа, а не до світа, котрий децо тільки чув про Христа.

Дальше говорить він до мужів і наказує їм, щоб любили своїх жінок, як Христос полюбив свою церкву і видав своє життє за неї. Правдивий ученик Христа буде любити свою жінку, як би себе самого. На потвердження своїх слів, що така єдність і любов повинна бути між правдивими сурругами, він вказує на перше супружество, яке Бог сотворив в раю, кажучи: „Дякото те чоловік полюбив батька свого і матер і пригорється до жони своєї і будуть обидвоє одним тілом.” (до Ефесян 5:31) В сих словах криється виста правда, як се думають, що се означає, що мають приводити на світ діти. Апостол Павло хотів сям сказати, що супружество повинно бути таке, яке Бог показав на Адамі. Ева зістала сотворена

Адама на се, щоби, хотай були віддільними, могли уважатись за одно.

Так було з дітьми перших родичів. Ідеальне подружжєство є тоді, коли двоє о скільки се можливо, стараються бути одним тілом. Павло тому кладе велику вагу на таке подружжєство, бо хотів через се показати, яка тісна лучність існує між Христом і його Церквою. Він не тільки є І Господом і Начальником і Вождєм; Він не тільки головою свого тіла, але церква має бути злучена з Ним такою великою любовю, як муж з жінкою. І слова, діла і думки мають бути все скеровані в сторону Господа.

З сих слів не можна зараз заключати, що ап. Павло наказує, щоби під кожним зглядом любити свою жену, так як себе. Жінка може бути вишого погляду, як муж і тому може йому супротивлятись. Тоді слова апостола не обовязують. Також тоді ці слова не обовязують, коли жінка не підчиниться так, як про се приписує апостол. Через се не треба думати, що ап. Павло хоче тим сказати, що жінка є низша степенем від свого чоловіка, а тільки, що вони повинні бути в такому відношенні, як Церква до Христа. Перед Господом так само рівний муж, як і жінка; але, коли двоє, котрі є вже в Господі, хочуть оженитись, тоді мають перестерігати се правило; жена має уважати мужа своєю головою.

Відтак апостол звертається до Християнських дітей і каже: Діти, слухайте родителів своїх у Господі." Зовсім зрозуміла річ, що дитина не мусить слухати кожного розказу своїх родителів, если вони не знають Бога, дітей. Тому апостол звертає увагу на першу заповідь. Але християнські родителі не мають роздражнати своїх до котрої є долучена обітниця; іменно на заповідь, котра каже: Поважай батька твого і матір, щоби добре тобі було і щоб ти довго жив на землі.

В очах дітей родителі їх видаються їм не все розумні; але також і родителі нерас кривдять своїх дітей, не хотючи узнати, що вони вже дорослі і мають свій розум; дитина, котра догорає своїми родителями, не може вони не можуть бути все малолітні. Але в очах Божих

сподіватися Божого благословення. З досвіду знаємо, що если хлопець або дівчина поважають все своїх родителів, такі і пізніше будуть все добре поступати.

Привести на світ діти і виховати їх, аж до їх поволітності, щоби сі заняли місце родителів, як отець і мати будучого покоління, і пізнали правду в любови, се велика одвічальність. Не вистарчить если родичі ведуть в дома християнське життя, вони мають звертати увагу на своїх дітей поа домом. Мають картати їх і напаминати в Господі.

Дух нинішнього часу звертається радше прети такого подружого пожиття, яке Павло захвалює і ставить перед очі, і також проти такого відношення дітей і родителів до себе, яке по словам його повинно бути. Дуже часто подружжєство нинішних часів не заключають в такій цілі, як Бог приказав, а тільки для заспокоєння певних забаганок.

В нинішних часах дається завважити загальний непослух дітей зглядом своїх родителів. З одної сторони можна завважити, що родителі в нинішних часах звертають малу увагу на своїх дітей, думаючи, що дітям треба дати волю і свободу; нехай сами научаться зі свого досвіду. Через се діти стають свавільні і дачіють, і замість чогось доброго, звичайно навчаються самого зла. З другої сторони можна завважити, що теперішні діти легковажать собі своїх родичів, не маючи ніякого цєважання до всього старого.

Вказівки, які подає апостол і які моглиби бути помічні до щасливого родинного пожиття, є дуже прості. Але для упавшої природи чоловіка є вони тяжкі; тільки хто посвятився Господу і постановив сильно служити Йому сей буде в силі виконати все і жити в щасті. Если правдиві Християне, отець і мати, зрозуміли добре, що їх спільне пожитте мають посвятити Господеві і відповідно сьому жити в такому случаю можна сподіватись що їх родинне пожитте буде, як найбачше ідеальне, який поставив нам апостол Павло.

Наслідки острих напоїв

„Не призрайся вину, як у кубку грає, як гарно світяться і легко осідає; опісля воно вкупить, як гадюка, мов гаспид-василиск, отрути випустить. — Бл. Прип. Солом. 23:31-32.

Кожний здорово думаючий чоловік на саму згадку бути коли намоговим пляком аж задрожить на цілім тілі. Він ані сам не хоче статись таким, ні не хоче видіти свого ближнього в такому оплаканім стані. А однак всі знаємо, що тепер алкоголь шириться між народом в застрашючий спосіб, і тисячі тисячі жертв в людях і каетку потягає за собою. Здавалося, що всі добромислячі люде стануть до борби проти сього страшного ворога, котрий нищить старших людей і затроює немовлят у матерній утробі, що уживуть всіх сил, щоби доловити йому таму; та на жаль сього не видати. Одні мають корнєсть з сеї отруї, а другі, діставшись під глибокий вплив його, не видять, чи не хотять бачити до чого се дєпривадить цілий світ. Св. Письмо каже, що

се буде тяжким проклятом для світа.

Надзвичайно шкідливий вплив, який алкоголь великує на тілі і на духу чоловіка, є добрим приміром або символом гріха, як він шкєдить і що чинить з чоловіка. Найперше алкоголь побуджає чоловіка і немєв дає йому більшої сили, або у нинішнє оживляє умову здібність, думки ділають сильніше; словом подає велику покуєу. Опісля коли взяти його більше, упоєє, і чоловік трачить контролю над своїм тілом і умом. Прекрасна людина машина гамується і ломиться; тіло стає немічєє а ум перестав ділати. Той, що був колись сотворений на образ і подобу Божу, котрого образ на й тепер де певної міри має, паде до рівель або й низше звичайної звірки. Рідко сам чоловік бачить себе у нетверезім,

нянім ставі; але як побачить кого другого в такім, то не хоче навіть вірити, що він сам денескоди ував так низько.

Діланнє алкоголю є зовсім подібне до діланнє гріху в чоловіці. Тому злі наслідки острого напиту представляють нам зовсім добре, як так само ділає і уноганнє чоловіка гріх, если він припустить його до серця. Тут також найперше приходить побужженнє чоловіка; думки ділають сильніше, до чоловіка приходить не знати звідки більша сила, і поволі гріх овановує чоловіком, і той навіть не бачить нещастя, в яке він попав. Від тоді він починає вже ломати всяке правило чесноти і всього того, що передше шанував, і не зважає вже на ніщо, ні на Бога ні на людей. Коли так дальше в тім грісі позостає і находит в нім уподобаннє, тоді вже тратить здоровий розум і стає подібний звірині або паде ще низше.

Св. Письмо говорить о питтю вина і о надмірнім питтю його; одно захвалює друге ганити. Воно також говорить о першій славі чоловіка і ніхто з людей не знає о сім, если би Бог не об'явив їм того; також каже воно, яка слава і честь єде чоловіка, коли він поверне назад до Бога і стане йому повинуватись. І о тім також чоловік не знає би, если би Бог не об'явив їм в своїм Слові. Дятого можемо сподіватись, що в св. Письмі знайдемо все, що позиточне чоловікови, а що йому шкідливе і пошквляє і відвертає від Бога. Тепер розберемо слова св. Письма поставлені на самім початку нашого уступу.

Так сі, не захвалюють тверезість, як і ті, що пропагують цілковите непиттє острих напоїв, пераз покликають в своїх розмовах на св. Письмо, як на таке, що винясє їх погляд. Але вони забувають, що св. Письмо не було дане на те, щоб навертнути цілий світ. Воно подає в першій мірі закоц Божий, який був даний для Ізраїльтян; воно також є світлом і подає правдиві вказівки для Християн, для послідувателів Христа Ісуса, як мають жити і поступати в своїм життю. Але св. Письмо не має нічого спільного до діла зі звичайними членами так званих різних церков, котрих серце не звертається до Бога і до праведности. Вони правда пераз покликаються на св. Письмо, але не стараються пізнати його і так поступати, як воно каже, а тільки так, як їм любо.

Між ізраїльтянами були вправі так звані Цазарейні, котрі складали обіт Богу, що не будуть пити острих напиту в цілім своїм життю. Також премудрий Соломон дає пересторогу своїм людям, щоб уважали при питтю, щоб не далися покони напитуком, о чім читаємо в його приповідях, то однак се не дає ніякої підстави приклонникам тверезости або і цілковитой поздержливости, щоб на свою неміч уживали св. Письма.

Першу звістку о шкідливім і надмірнім питтю вина находимо, коли читаємо о Ноагу, котрого лилого від вина найшов один з синів його. Правдоподібно він не знав, що атмосферичні зміни по потопі відлинули некорисно на грозна, бо перелше можна було їсти їх до

схочу і нікому не шкодили. Але і тут він певно перебрав міру, бо инакше не був би так сильно паний від нього. Гріх, за який вигнано Адама з раю і за котрий спіткала його кара смерти, був непослух, або бунт проти Бога і сей дух непослуху перейшов на всіх потомків Адама. Ной, котрий до певної міри був другим головою людського роду, був послушний Богу, не було в нім духа некорі; ся його хиба, що перебрав міру в питтю, і тим згрішив проти себе самого, проти родина і проти свого Бога, була спільна його многим дітям.

Опісля читаємо ще про многі случаи пиянства, де св. Письмо показує на погубні наслідки для чоловіка. Назаб і Абігу, два сини Ааронові, умерли наглою смертю, правдоподібно були пияні і тому принесли невідповідну жертву Богу. Через се однак Бог не змінив свій закон, в котрім наказував при певних жертвах приносити і вино, а тільки додав, що священникам не вільно було пити вина ні острих напиту, коли вхвалили у святиню, бо инакше умерли би (3 кн. Мой. 10: 9). Не маємо сказати, щоб Ізраїль, як народ відавався пиянством, але читаємо у многих місцях, що священники і їх приятели любили пиянствувати. (Ісаїа 28:7) Вино, коли уживати його в уміркованій мірі, є позиточне, але надмір його шкодить чоловікови.

Під образом вина і острих напиту Бог через уста пророків вказував на фальшиві науки і фальшиві вірування. Те саме говорить св. Письмо Нового Завіту. В останній книці Одкриття св. Йоан говорить о невірній жінці, — розпустинці, що тримає золоту чашу у руці поому нечистоти, блудничини свого. І означає, що вином блудничини її випились царі земні, котрі носили її на собі, представлені під образом червоного звіря о семи головах і о десяти рогах.

На чолі тої невірної-жінки було написано їмі: „тайна Бавлаон великий, мати блудничим і глотаєм землі.“ І каже Йоан, що ся жінка розпустинця, була аж пана від крови святих і від крови свідків Ісусових. Кождий дослідник св. Письма знає, хто є тою невірною жінкою-розпустницею, що держить руку з царями і багачами цього світа, котрих своїх вином блудничини лаповас їх. Вона упоєє їх своїми фальшивими науками. Як вино упоєє і з часом убивас духа в чоловіці, так також вона своїми фальшивими науками упоєє і убиває духа людей. При помочи тих „царів“ буде вона і її дочки ще пити кров святих і кров свідків Ісусових. — Одкриття 17:2-6, 14.

Хто хоче завести при помочи закону і держави тверезість або цілковите закарати пити острі напої, такий не повинен брати деякі місця з св. Письма, але приглянутись добре йому цілому. Ми вже повніше сказали, що святе Письмо не мало на цілі давати вказівки для всіх людей світа. Скорше можемо прийняти, як воно і на кожнім місці каже, що воно подавало вказівки для Божих людей, головне для послідувателів Ісусових, щоб знали, як мають поступати в часі свого посвячення Богу. Св. Письмо каже, що Бог назначив час, ко-

ли він візьме справи світа в свої руки; іменно, коли під правлінням Христа буде заборонено пити не тільки острі напитки, а також буде заборонено чинити шкоду або наносити кривду своєму ближньому.

Тоді не буде вільно чинити кому яку шкоду, але рівночасно всі будуть знати правду о Бозі і будуть думати о добрих речах про себе і про других. (Ісаїя 11: 9) Тоді Христос немов той пастир буде водити людей дорогами правди і справедливості. Се його царство буде так довго продовжуватись аж всі люди повернуть до первісної совершенности, якою тішився Адам, будучи в раю до свого упадку, коли всі будуть знова піддані під пробу, коли кожний покаже, чи він з цілого серця любить і слухає Бога і тому чи він заслугує на вічне життя на землі, де вже не буде ніякого прокляту. — **Одкрите 22:3.**

Во виду так ясної науки св. Письма, Дослідники Біблії казуть сміло, що так звані християне не мають права при своїм законодавстві покликуватися на слова святого Письма. Ми тим самим не кажемо, ні би то люди не мали права завести у себе закон, котрий забороняв би пити всяких острих напоїв, але кажемо, що всякі такі закони повинні опиратись на підставі моральности і добра загалу, а не покликуватися при тім на св. Письмо, котрого не знають в цілости. Царства сього світа, як такі не є царствами Божиими, і тільки в Його царстві буде об'являти Його закон, виражений в св. Письмі.

Однак мусимо звернути увагу на се, що св. Письмо дуже остро виступає проти острого напою фальшивими віруваннями і фальшивими науками о Бозі і проти таких, що називаються Його заступниками і учителями, а ними не є; також виступає остро проти вина церковного блудодіяння або проти фальшивих наук о Бозі, яких научили людей різні так звані церкви, котрі величалися, що служать Богу, а в дійсности служили царям і богаталям і всім тим, що були при владі в державах.

Ісус Христос о таких, що про око удають, що шанують Боже слово, а в дійсности сміються з нього, так каже: „Коли-ж світло, що в тобі, буде темрява, то як велика ся темрява!“ (Мат. 6:23) Такі звичайно не бачать, як дуже вони ломлять Божу волю і закон. А пророк Ісаїя так говорив о священниках-рабінах свого часу, як і о священниках теперішних часів: „З'умійтеся і хвилюйтесь! Вони других осліпили, та й самі осліпили; вони п'яні, хоч не від вина, — заточуються, хоч не від напою.“ (Ісаїя 29:9) Теперішні священники подібні священникам рабінам з часів пророка Ісаїї, не мають поняття, чого учить і що предсказує Боже слово; вони немов п'яні, або мов ті, що сплять від підхмілля. Пророк полас причину сього, бо їх „серце далеко стоїть від мене, а страх їх передо мною походить від науки заповідей людських.“ — Ісаїя 29:13.

Моральний унадок між священниками се не повинна; вже за часів пророка Ісаїї були знані з морального у-

падку. Ось, як він описує їх: „Горе пороні гордих та паних горе зовязаному цвіту у величній окрасі його. . . священник і пророк спотикаються від опияляючих напитков; неконані вином, ходять мов безглузді від напою в пізнанню похиблюються, похиляються в єсуді. Стози в них новні гиду і блювотина, нема чистого місця.“ (Іса. 28:1, 7, 8) Із змісту слів пророка видно, що він не думав тільки про жидаєських священників.

Новий Завіт так само остро ганить всяке зло, як і Старий Завіт. Ми вже бачили, як євангеліст Іоанн бачив образ „матери блудниць“, показаний йому ангелом, під чим представлено йому, як низько упадуть всі так звані церкви, котрі називаються іменем Ісуса Христа, а котрі в дійсности немов жінка розпусниці покинули Його і зрадили за розкоші сього світа і получилися за царями і богаталями сього світа, або продалися за мамону. Що більше, вони пофальшивували науку Ісуса Христа і так научили людей і світ. Острій маниток їх фальшивих наук затрив і осліпив серце і розум людей і тому вони самі і світ через них аснуть до цілковитої руїни і знищення. Паде їх відлора і вони падуть. Так бачимо, що сталося в Росії і на Україні, а до сього їде всям. „І підняв один сильний ангел каменя, немаче млинського, великого і кинув у море, кажучи: з таким розгоном буде кинутий Вавилон, велика блудниця-жінка, і вже більше його не знайдуть.“ (Одкрите 18:21) „А десять рогів, що ти бачив на звірови, ті зненавидять блудницю, і спустошать її, і об'яжать і тіло її зідять і спалить в огні.“ (Одкр. 17: 15) Ті сили, що її досили і підірали, самі допоможуть до її цілковитого знищення. Бачимо з всесвітніх подій, що до сього їде, і такий її буде кінець, бо так слово Боже предсказує.

Ваш Господь Ісус, коли був на землі, обіцяв своїм ученикам, що будуть з ним в небі если позістануть Йому вірні. Він обіцяв, що будуть wraz з Ним у великій славі і будуть з Ним царювати. (Лука 12:32-33; 29-30) Вони і їм подібні, що хотіли йти слідами Христа Ісуса, мали бути Церквою Його, і парешною Його, а весілле їх або сподука їх з Ним мало наступити, коли Він прийде вдруге з великою славою і силою — Мат 16:27; 1 Петра 1:7, 13; 4:13; 5:4; Колос. 3:4; Псалма 45: 9, 11.

Вірні послідувачі дорогого Ісуса знали, що треба їм ще довго ждати на свою нагороду (2. Петра 3:8,9). Вони умерли, але своєї віри в слова Ісуса не вилеклися; вони знали, що Він дотримає своєї обітниці. Їх за життя зневажали і за нич мали, але вони на се не зважали. Їм тільки розходилоса о се, щоби у Ісуса не стратити ласки, щоб Він не погордив ними, як невірними йому, і тому не зважаючи на ніщо і на нікого старалися бути вірними свідками Ісуса, щоби досягнути сю ласку бути дітьми Божиими а братами Ісуса. Але багато із тих, що називалися учениками Ісуса, утратили сю надію і віру в Його обітницю, і покинули Його, а радійніше стали служити сьому світу і мамоні.

Рут і Ноєма

„Твій народ буде моїм народом, і твій Бог моїм Богом.“ — Кн. Руті 1:16.

Історія, яку оповідаємо сталася багато літ не побіди Гедеона над Мідянітами. Було то в часі голоду, який навістив край Канаан. Голод се не новина в сім краю: кожний патріарх закоштував його, і Авраам і Ісаак і Яков досвідчили його на собі. Правдоподібно сі шнігуні що розвідували Канаан, мали на думці посуху, яка навіщала сеї край, коли казали, що се країна така, що пожирає людей. — 4 кн. Мойсея 13:32.

Але коли Ізраїльтяне увійшли у сю країну, тоді посухи не мало бути, бо там Бог обіцяв їм, що як будуть вірні своєму завітowi, тоді сїйба і жинва будуть без перерви і Він буде ними опікуватись. — 3. Мойсея 26:3,4.

З історії про Рут і Ноєму бачимо, що голод був великий в околиці Вефлієму, і що мужів довго тревати, коли Елімелех, зможний чоловік колись, взяв свою жену і двох своїх синів, кинув край і своє господарство і піїшов в чужий край Моавійський. Видко, що голод панував в цілім юдській краю.

З поведення Елімелеха бачимо, що він стратив віру в Бога, бо ставив висше край Моавійський і пожитте з ворогами краю, як сподягати на Божі обітницї. Йому більше лежало на серці матеріяльне добро своєї родини, як завіт з Богом і надія Ізраїля. Можна сказати стратив надію на Божу поміч і злегковажив собі завіт, під яким він уродився. Се видко в самої історії, котра подає дійсну подію, але рівночасно є типом на щось инше, бо Вефлієм котрий він покинув, означася дословно дім хліба.

Хотий Бог послав голод на Канаан, то однак він тим не лопив свого завіту; се була вина Ізраїльтян, що стратили віру в Бога, через що не мали хліба у своїм краю. — 3 кн. Мойсея 26:20.

Елімелех поселився в Моавійській краю, але не довго там жив. По короткім часі він там умер, полишивши двох синів і вдову жену. Коли сини прийшли до літ поженилися там, взявши собі жінки моавські. Але і вони скоро поумерали не лишивши дітей по собі. Так отже Ноєма лишилася з двома невістками. Тоді зачула вона, що в Канаані є хліба доволі, тому постановила повернути до Вефлієму. Невістки, Орфа і Рут рішились не лишати матери свекрухи і постановили йти з нею до Вефлієму. Але в дорозі почала Ноєма просити їх, щоби не звязували собі світа з нею, а остали в дома і виходили заміж між своїми людьми. Але вони любили свою матір свекруху і з жалю стали плакати. Та Ноєма стала представляти їм, що вони будуть щасливі в своїй країні. Тоді Орфа поцілувала на прощанні свою свекруху і вернулася до своїх. Але Рут не поступила так. Вона пригорнулася до неї і каже: Не силуй мене покинути тебе і вернутись від тебе. Будь пійдем ти, туди і я піїду, і де жити меш ти, там і жити буду; твій народ буде моїм народом, і твій Бог буде моїм Богом. І де ти помереш там і я померу, і бажаю, щоб і мене там поховали. Чи так, чи сяк

чи так вчинить зі мною Господь, одна смерть розлучить мене з тобою. — Кн. Руті 1:16,17.

Так отже Ноєма і Рут вернули до Вефлієму. Коли люде побачили її здивувались і питали оди одного: „Чи не Ноєма се?“ Не могли її спізнати добре, так дуже змінилася за той час, як покинула була з мужем Вефлієм. На се вона відказала: „Не звіть мене Ноємою (приемною) а звіть мене Марою (гіркою), бо Всемогущий післав на мене велике лихо. Я вийшла відсіль заможна, а Господь вернув мене сюди з порожніми руками.“ — Рут 1:19-21.

Саме відбувалися ячмінні жнива, коли вони повернули. Рут сейчас взялася до роботи, щоби призбирати дещо на прокормлення себе і своєї матери-свекрухи. Тому попросла свекруху, щоби дозволила її пійти на поле збирати колоссе позад женців, може хтось змилисериться і не буде її боронити сього. Сталось, що вона вийшла на поле Бооза, багатого чоловіка, що був з Елімелехового роду. Коли Бооз вийшов до женців, поздоровив їх словами: Господь при нас! А женці відповіли: Благослови і тебе Господь! (Рут 2:4) Се красний образ, як властивість і робітнички жезають собі від серця благословення Божого.

Бооз зауважив Рут і питає наймита: Чи є се молодниця? А сеї оповів йому, що се Моавітянка, що повернула зі своєю свекрухою, не хочючи опускати її на старші літа, і вийшла тепер збирати колоссе, попросивши наперед чи її буде вільно. І ось збирає вона колоссе за женцями від самого ранку і досі і навіть домів не ходила. Бооз, прийшов до неї ближше і промовив: Слухай небого! Не ходи збирати на инше поле і не переходь звітек; будь тутечки з моїми дівчатами. Де вони жнуть, там і ти ходи за ними. Я дав приказ, щоб тебе ніхто не напастував; як тобі схочеться пити, то йди до посуху та й пий те, що мої пють. Рут поклонилася йому і подакувала за його ласкавість до неї і до її свекрухи. На це Бооз відповів, що він знає добре, що вона покинула свій край а піїшла з свекрухою, не хочючи її покинути на старші літа самою, і додав: Нехай тобі буде повна нагорода від Господа, Бога Ізраїлевого, до котрого ти прийшла, щоб під його крилами захистити себе. — Рут 2:12.

Рут ще раз подякувала йому, що вона знайшла ласку у його очах. А коли прийшов час обідати покликав її Бооз також і казав її сісти враз з прочими женцями і їсти. Позав її праженого хліба, і вона їла і наїлась до сита, і ще зісталося. Відтак Бооз наказав своїм робітникам, щоби лишили подостатком колосся за собою, щоби Рут мала що збирати.

Так збирала вона аж до вечора і змолотила зібране і занесла до матери-свекрухи. Коли Ноєма побачила се, утішилася тим, а розвідавшись, на чім поли вона збирала, додала, що Бооз те її родива. Від тоді Рут йшла кожного дня на поле Бооза і збирала колоссе позад женців, аж скінчилися жнива ячмінні і иженничні.

Коли надійшов час молочення Ноємі задумала скористати з нагоди. Порадила Руті, щоби викуналась і убралася в найкращу одіж і підглянула де Бооз лягає спати і там опісля у його ногах постелила і лягла. Закон Мойсея наказував, що если вдова лишиться бездітна, тоді родич найблизший мав взяти її собі за жену. Таким родичем був Бооз. Вона так і учинила. Коли вночі Бооз пробудився, змахнувся, як зобачив молодицю і питає: Ти хто? А вона сказала: Я Рут, твоя служебка: простигни твоє крило над твоєю служницею, бо ти родич."

"Будь ти небого благословенна від Бога — сказав Бооз. Не бійся нічого, я вчиню заля тебе усе, що ти сказала, бо увесь народ мій знає, що ти добра жінка. Се правда, що я є родич, але є ще ближчий родич. Коли він не схоче прийняти тебе, то я прийму тебе, як дійсно живий є Господь. — Рут. 3:11-13.

Бооз будучи характерним чоловіком, скликав усю громаду і найблизшого родича Ноємі і при свідках всіх зажадав, щоб він як родич прийняв наслідство Емілехове і дав собі Рут за жену. Коли той відмовився, тоді Бооз заявив, що він як слідує родич бере її за жену. Рут чудася щасливою, що стала женою його а не

того другого.

Ся красна історія є правдоподібною завдяки тому, що би подати запис родооводу Ісуса Христа від Фареса сина Юди аж до Давида, котрого отцем був Ісус, мав Бооза від Руті. — Гляди Маттея 1:5.

Образ Бооза і Рут представляє нам само Христа Ісуса і його Церкву. Крім цього в сій історії показано, як Ізраїль стратив віру у свій закон, але змінив повертає назад до закону. Ного дім хліба, ласка Бога, на його гріх терпів голод і злилу, який мав бути для нього життям, став причиною його смерті. (де Римляни 7:10) Та приходять тепер час, що Ізраїль, котрий там довгі часи був відкинений від ласки Бооза, почне знову отримувати ласку Богу і благословення від нього у землі, котру обіцяв дати їм їх отцям. — Єзекієль 36:26.

Правдивота і віра Рут є прекрасним образом тих, котрих Бог покликнує в Христі до своєї служби, котрі не траять надії на обітницю, які поклали в Ісуса. Приклад її посвячення для матері своєрідний є добрим прикладом для послідувачів Христових. Можна сміло сказати, що тільки ті, що мають такого духа, будуть гідні ваяти участь у весіллі Агня.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Манна на 23. марця 1927

"Згадайте перші дні, в котрі ви просвітнілись, перенесли велику боротьбу терпіння та на зненаву і змушанню встановленні, то будуючи спільницями тих, що так жили." — до Жидів 10:32,33

Пам'ять найсвідоміші брати потребують немочи, заохоти і відновлення других братів. Бог так уложив, що ми самі одні не вистарчаємо собі, і хотай будемо сподіватися на Господа, однак, як видно, будемо ще потребувати допомоги і любові наших товаришів у винограднику Христовім. Нема такога, котрий хоть трохи відвесити труд і споктуси дня у службі евангелії, щоби не похвалив свої духом. З того діти Бою можуть бачити, що хотай самі не posiadють великих талантів або адібностей і не можуть проповідати евангелію, то одесь в иший спосіб можуть брати участь в тій праці і допомагати вести радісну мість також.

Манна на 30. марця 1927.

"Кол-ж те все буде знищенне, якими-ж ви повинні бути у святій житті і побожности." — 2 Петра 3:11.

Чоловік сотворений на образ і подобу Богу, не повинен розсівати ріжних селетей; з його уст не повинні виходити нечесті і грішні бесіди, які противяться Богу. Такі слова повинні бути далекі від тих, що називаються во ширости і во правді іжевом Христа. Пам'ятаймо, щоби кожного дня старалися помилувати свої порухи з Богом: щоби не остало при нас жке нуєте слово, за збрє Ян не жалували, а тим самим ветазо би поправлено. Если будемо старатися кожденно перепрошувати Бога за наші провини і буде просити в його ласку, щоби нам уділив більшої сили, щоби ми могли покапати покусу наступного дня, то зможемо бути певні, що воли станемо на суд перед Богом, будемо оправдані через Христа, мучки свідомію Богу святото духа, котрий посвідчує нашому духом, що ми є правді і має в його очех.

Манна на 6. швітня 1927

"Коли хто терпить, як Християнин, нехай не соромиться, а прославляє Бога за сю участь. — 1 Петра 4:16.

Отць небесний дозволяє на хоробі і ріжного рода невпади, яких завнаємо тому, що старалось всіми силами служити правді, бо через се опозуємо нашу вірність і любов. Если би ми не зазнали ніяких випад, або если би наші терпіння були в чудесний спосіб від нас відняті, тоді служба Господня не вицагала би від нас ніяких жертв, і тим самим наша воля терпінні хотине задля правди не перейшла би пробн. Але так, тоді великий біль або терпіння або рана, яку нам хто завдав на тілі або почуванням, і виплючає нас від себе або і убиває дословно задля Правди, то все свідчить нашому духом, що ми вірні Господом. З таких терпінн, ми повинні радуватися, як про се каже наш Спас і ап. Петро.

Манна на 18. швітня 1927.

"Коли ви не будете Істи тією Силою чоловічею і не будете пити Боже прови, шитте не будете жити в собі." — Ісус 6:33.

Дорогий Спасителю, ми радо корчимося Тобом, як і Ти корчився своїм Отцем (6:37: 4:32-34) і сподіваємо заслугу твою, яку Ти заслужив для нашого оправдання, коли себе як совершенного людини приніс в жертву за нас на кресті. Так само рано будемо пити з Тобом чашу терпінн і смерті, будучи переконані, що се велика ласка терпінн з Тобом, щоби в будучім німі можна царствовати з Тобом; — і умерти з Тобом, щоби у нікій шічности ми могли жити з тобою і бути подібні Тобі і умітись Твоєю любовю і твоєю силою, як твоє Неміста. О, щоби ми могли бути вірні, не тільки при обхоженні пам'ятки, але і сповідали се, на що понамаємо. Дорогий Господи, ми чуємо твої слова: "Ви чашу мою пити мене і хреститися, яким я хрещусь, хрестити мене." Господи, ми самі з себе не є в силі учинити такої жертви, але твоє ласка нам допомагає, бо ми є Твої, на ніки Твої.

Переклад з Псалма 91.

Хто в Божій немочи надію положив,
Той з Богом на землі, як у раю прожив;
Той каже: Господи! Ти в спукку мій ратунок,
В неволі і в біді злосла і притуток.
Во а довгого тенет Він тебе освободить,
І язика людські од тебе притупить;
Од ворогів тебе ласина Він заступить,

Обгортає крилами, притулить, оборонить.
І праца Божа дук твій буде і сабда,
І не слігва тебе в півнях перелаз,
І гостра дньою стріла до тебе не торкнеться,
Тебе нічна мара і денний біс жахнеться.
Махнеш на чіно, туг серп тисячу поже;
І все вітре кругом, жвамо все злиже і згубить,
А дальше Я на ступінь до тебе не підступить.

„Блаженні, кого гонять за правду, бо їх царство небес.“ - Мат. 5:10

Лист зі Збаражжя — Збаражжя — Галичина.

Любі в Господі. Лист від вас я отримав за котрої вам сердечно дякую. Не можу віддячитись Богу. Також радуюсь, що ви посмієтеся під час славного слова живучого Бога. Тому нехай на вас зійде сила Висшляго і нехай отинить вас. Невідомо вам, що у вас в Збаражжі відбувався місяць, котра мала на меті оборонити вірних, від релігійних себт. Однак найбільше бачили було про Правду і нашу правду, на ім'я Господній. Сильний уже („сміхотер“) Божи плавав ім вірних (але не Богу), щоб не читали наших книжок, — мовляв що вони містять дикі науки; та жадав прислати від людей, щоб не читали Слова Божого, котре надане в кож книжках — і аж тепер мало удалими благословення Богу. І що-ж? Много народу заперся, що на будуче по будучу читати книжки. Що за велика ще темнота у нашого народу. — Але я уявляю, що се вийде їм на велику науку, коли прочитає їх. Такі вони прислали мене. Що найбільше мене бачить, що я отримав „Браїні“, що „котрого я вже писав. Зі всім своїм знанням пишав, до „Браїні“ і розказав Богу, а сей останній радий щоб не читати і не студіювати, — до-коли брат сказав що хочте зробити читати і до-коли члени пошлючі писали, — тоді він каже до нього: Слухай і я читав книжку: Гурфа Божа, Перевчитав раз — каже свідчення — найбільше дуже важні і цікаві науки, і не знайшов в них нічого бруду; не читав і другий раз і все дуже мене тішило — і тепер додає, . . . але, як я не читав третій раз, то переконався, що то ложна наука. І сини своїми, як би на поляр переконан мого брата. Що-ж ложного він знайшов, хіба се, що вона протиняється неправді і нечесті брехні а любить правду і жадає справедливості. На слідуючу ведімо випросити казання і заперся, що хто буде читати, то того не виславилю, і не вийде до них з кровілюю і тасого шкелючю з парохії та заперся розкайти си і несовітвенни річани, тах, що наш народ не знаєши діїсної правди боїться і коритьсь велика людським думкам. І наорядку тут віджид, що слова Божі виконуються, бо читаємо у пророка Ісайї (29:13), „І сказав Господь. Пизик сей народ устами своїми бляються до мене і зяпом тільки мене шаную, серцево його далеко відстоїть від мене, а страх їх переді мною походить із науки заповіді людських. Тим і я з людьми тиними незвичайне диво чудотворю, тах, що мудрости у премудрах їх зинише й розуму в їх розумках не стане.“ — Оси і се мене тішило, що сі слова а як би співзвучили сього часу в їхім живеню. В много єдинци, котрі хотять жити правдою, але владно страх а пересудів людських держити їх в темноті. Я вже й не пишу вас о надіслання мейі бібліоте літератури, бо я радий, щоб ви писали брати в сі оказії до перод біліше просвіченій. В нас німа біда бо тут міститься монастир і люди всі тримають в страху. Я не молодий і в правді і в літї. Родичі мене дуже зневажили, задалі слова сього. Так, що всяка послілка підбивається дуже на мой шість, бо дуже много перенюму досвідчен — однак не оклипаєте і мей а вислаєте мейі пошлю — бо се наорядку слова правди Вілішого Бога. А тепер благодать вам і сила Висшляго нехай отинить вас. Ваш новонароджений — К.К.М.

Молодотні — Почемініні — Галичина.

Мир вам і Благодять! Дорогі в Господі Брати. Невідомо вам я отримав від вас книжочки за котрі щера дяка. Насильні серед дякую Богу, що Він лаучи нас духом своїм до душі, бо хотий ми далеко від вас тілюм те духом всегда з вами. Дякуюмо Господу за його дар і любов, що Він не остави нас в темноті, котра обила світ, але післяв Свого єдинородно Сина, і дав нам дар від духа, бо книжки виділаві нами, а слово Господній много раз вже заголяв нашим зякам і невелаї їх на дошче світло Проте я прохав вас вислїть вам ще сіх книжок, котрих недостас. О скільки можливо просиче не забувайте за нас, бо ми щейно зачала пізнавати Слово правди. І жи за нас не будеме забувати у наших мезичках. Коло нас слово Боже знаходить місце відпочинку у деяких людських сордах і много „В“, котрі відкидують засвіщенню і убривають ду світлої правди. Елер се найбільший ворог правди. Він силно старасться гасити слово Боже і сильно оплюгає нас. Однак ми знайшли і віруємо, що Ісус Христос побіди світ і всякий увазючий на Него не згина. — Остаємось в Господі ваші менші Р.К.

Червоніть хмар, червоїють; Потемніло небо над „Горами“; Від кручани бачі зміють; Говорить Господь з вітрами; Далекі дуброве співають; Говорять брата з народом; Луки і береги залівають. Про царство Боже, ще перед нами.

Лист зі Ширци коло Львова до одного з братів в Америці.

Дорогі брати: Мир вам. Простіть мені, що так довго не повідомив вас, яка робота відбулася тут, через ваш дар, який ви надіслали мені. Сього року війхан а був до єдиного знаменого до Гр. і дуже мало буде мені саудати, як він зачав зявляти в царстві Божім. При тій спосібности, від якого я дістав кілька книжок, котрих я ще писав не читав, Тепер дошлю вам, кілька єдиного класету мав я, бо через памюку вона прийшов мандери і забрав мейі всі книжки а мене і ще моїх співтоваришів арестували і остржили в більшешам — та се, тільки, що ми зачала читати; паренті відбулася і розирани. Вони на спілку з жандармом зинували на нас кривих свідів, але ставали вони Божа. Що правда ми ще мало знали о правді, бо тільки деякіма книжками прочитали. Во кількох розиравах зинували нас — бо суд брав за свідів мой ще німа село. Наше терпелівість і відданість в руки Того, що задала нас післяв Свого єдинородно Сина зинувала надгрозджені, а покаж і зяким його саудан на велику ганьбу, бо через се люди мали нагоду довідатись в царстві Божім, як такос о підставі і великій брехні, якої ушана сауді сатани. Дорогі мейі по радному милосердю зинувати про мене у Тоярстві, щоб мейі не виславилюли писавати мейі на долі Варяву Вангу, бо се, як би хіло духом, котрий походить зі Слова Божого, котрого величше будівше системо, щоб зинувати терпіння і досвідчені, яких ви писали мене і нагоди видіти не мали. Книжк се пошлюче вислави до вас, бо не в силі описати, яке досвідченю ми перебули. Дякуюча вам за покору, котрий оповідає мене і сповідає від всіх зявренних і шитанських дуремоній. Книжк і поручаєши паміти ваш брат І.Д.

Гинько — Галич.

Сердечно поздоровлення у любові Христовій. Дорогі брати: Несміло віддячився до вас і пишу мейі бо не одержали ваш пошлюки Варявої Ванги і літератури за котру ми величимо вислїти на „ваш брата і представителя у Львові. Ми дяка Богу вже значно підросли користувачі потрапили а отримали Господнього. Не мало маємо і класету з усіх устан, та велика радієчність виходить нам на користь. В Колодні є свідчення, котрі відбулишася о мій адрес прислали мейі кілька писем, Мис і Наука. Там я знайшов много брудів та написав анота, щоб стати фальшиво, що душа безсмертна, коли са. Писавмо учить що душа зинувати, що душу можна забити, втопити, поментати, дати за другого, на що майже ніч не віднісали мейі, а ще до сього владно задрькували, що у Гиньку є 70 Каштелів а я провідник — Дорогі брати динька на всі застали старіше, щоб найбільшувати тільки владно; кождому, хто пізнаєши П, щоб невідізнався на деши світло, але маємо замінити слова Божого, що забрану не зведе. Головно се є троха досвідченю для початуючої в правді — та єдиак ПРАВДА така ясна, що великий, що має чисте серце скоро пізнає П. — Ми владували містком, що брати задумують видати журнал „Золотий Вік, що нехай Огени невіденні дошечка. Тепер бажавмо вам благословенні сили і Титрелівости остачеши в нечій любові ваші в Христі — М. Т., В. Д., С. Г., В. С., Н. В.

Лосач — Барци.

„Чесле Товариство! Познаєш мені в руки карта ваша и. а. „Учітеся брата ваші.“ Тому я й рішивши написати до вас щоб ми надіслали вам літературу, котрої тут не можна вїдти дістати. Спради прийшло кілька книжок тут єдиному, але дуже розхватула тах, що й він сам не читав і тепер ходить, щоб мейі зинувати, бо те все, як би випадало, чогось, що моглоби заспокоїти душу чоловіка. Наука ся, котра в дійности оверта на слово Божім, далі нас стала дуже цікава в порівнянню з тими стезками, якими нас провадить наше духовенство. Село наше велико числїть око до 4,000 душ, отже кілька примірників отримавши, не можуть задоволити і достарчити всім той науки, котрі в собі зиницають. Отже ми просиче вислїть вам, як найкорше. Ми віримо, що Бог нагородить нашу правду, що нехте нас до світла правди. Чекаю а нетерпелівостю . . . А. К.

„Послідувачі,“ товариші-брати Не такому мнень одержати Можливіть любови зайхатти: Не маємо любови чим доказати, Не три слова в-рад наставляйте „Духаванці“ товариші-брати Золотими трубами весело грайте. Дайте доказ любови спазятти!